

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

13 decembrie 2018 *

„Ajutoare de stat – Industrie chimică – Decizie de continuare a exploatării unei întreprinderi pe durata procedurii de faliment – Decizie prin care se constată inexistența unui ajutor de stat – Acțiune în anulare – Afectare individuală – Admisibilitate – Noțiunea de ajutor de stat – Avantaj – Criteriul creditorului privat – Imputabilitate în sarcina statului – Obligația de motivare”

În cauza T-284/15,

AlzChem AG, cu sediul în Trostberg (Germania), reprezentată inițial de P. Alexiadis, solicitor, de A. Borsos și de I. Georgiopoulos, avocați, ulterior de P. Alexiadis, de A. Borsos, de E. Kazili, de P. Oravec și de K. Csach, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Conte și de L. Armati, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Republica Slovacă, reprezentată de B. Ricziová, în calitate de agent,

și de

Fortischem a.s., cu sediul în Nováky (Slovacia), reprezentată de C. Arhold, de P. Hodál și de M. Staroň, avocați,

interveniente,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei (UE) 2015/1826 a Comisiei din 15 octombrie 2014 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ (JO 2015, L 269, p. 71),

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnul G. Berardis, președinte, domnul S. Papasavvas și doamna O. Spineanu-Matei (raportor), judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 11 aprilie 2018,
pronunță prezenta

Hotărâre¹

I. Istoricul litigiului

- 1 Reclamanta, AlzChem AG, este o societate care are sediul social în Germania și care își desfășoară activitatea pe mai multe piețe de produse de chimie fină într-un anumit număr de state membre ale Uniunii Europene, printre care Republica Slovacă.
- 2 Novácké chemické závody, a.s. v konkurze (denumită în continuare „NCHZ”) era un producător de produse chimice deținut de capitaluri private și alcătuit din trei divizii. Această societate exploata o uzină chimică situată în regiunea Trenčín (Slovacia). Activitatea sa principală era producția de carbură de calciu și de gaze tehnice, de policlorură de vinil (PVC) și de produse de prelucrare a acestora, precum și – într-o măsură tot mai mare – de substanțe chimice de bază și speciale de tonaj mic.
- 3 La 8 octombrie 2009, întrucât și-a declarat incapacitatea de a-și continua activitățile și starea de insolvență, NCHZ a făcut obiectul unei proceduri de faliment.
- 4 La 5 noiembrie 2009, Republica Slovacă a adoptat zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 493/2009 privind unele măsuri referitoare la societățile comerciale importante din punct de vedere strategic și modificarea anumitor legi, denumită în continuare „Legea privind societățile strategice”). Această lege, intrată în vigoare la 1 decembrie 2009, conferea statului un drept de preempțiune care îl autoriza să cumpere societățile strategice care făceau obiectul unei proceduri de faliment și impunea prezența unui administrator judiciar (denumit în continuare „administratorul”), pentru a asigura continuarea activității societății strategice pe durata procedurii. La 2 decembrie 2009, NCHZ a fost calificată de autoritățile slovace, în temeiul legii menționate, ca fiind societate strategică și a beneficiat de acest statut până la expirarea legii respective, la 31 decembrie 2010. NCHZ a fost singura societate în cazul căreia s-a aplicat legea menționată (denumită în continuare „prima perioadă a falimentului”).
- 5 După 31 decembrie 2010, NCHZ a făcut obiectul aplicării zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 7/2005 privind falimentul și restructurarea și modificarea anumitor legi, denumită în continuare „Legea privind falimentul”) (denumită în continuare „a doua perioadă a falimentului”). În reuniunea comună din 26 ianuarie 2011 dintre creditorii chirografari, întruniți în comitetul creditorilor (denumit în continuare „comitetul creditorilor”), și creditorii privilegiați interesați (denumită în continuare „reuniunea din 26 ianuarie 2011”), administratorul în funcție la acea dată i-a informat pe aceștia cu privire la faptul că costurile de exploatare generate de activitatea NCHZ erau mai mari decât veniturile din exploatare. În plus, el a comunicat creditorilor analiza sa economică din 23 decembrie 2010 (denumită în continuare „analiza economică”), care a fost completată cu o prezentare din partea conducerii. Creditorii menționați mai sus au decis atunci continuarea exploatării NCHZ (denumită în continuare „decizia din 26 ianuarie 2011”). Întrucât această decizie a fost aprobată printr-o decizie a súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín, Slovacia), la 17 februarie 2011 [denumită în continuare „decizia súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín)” sau „decizia din 17 februarie 2011”], administratorul a continuat această exploatare. În speță, în conformitate cu Legea privind falimentul, comitetul creditorilor, creditorii privilegiați și súd v Trenčíne (Tribunalul din Trenčín) alcătuiau comitetul competent (denumit în continuare „comitetul competent”).

1 Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

[omissis]

Prin scrisoarea din 2 iulie 2013, Comisia a notificat autorităților slovace decizia sa de a iniția procedura oficială de investigare, în temeiul articolului 108 alineatul (2) TFUE (JO 2013, C 297, p. 85), în ceea ce privește, pe de o parte, autorizarea statului, prin intermediul Legii privind societățile strategice, de a continua exploatarea NCHZ în perioada decembrie 2009-decembrie 2010 și, pe de altă parte, decizia creditorilor din luna ianuarie a anului 2011 de a continua exploatarea NCHZ, după expirarea Legii privind societățile strategice. În plus, Comisia a exprimat îndoieli cu privire la caracterul necondiționat al procedurii de cerere de ofertă care a permis vânzarea NCHZ și a apreciat că indicii serioase permiteau să se considere că continuitatea economică între NCHZ și noua entitate nu fusese întreruptă.

[omissis]

II. Decizia atacată

La 15 octombrie 2014, Comisia a adoptat Decizia (UE) 2015/1826 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ (JO 2015, L 269, p. 71, denumită în continuare „decizia atacată”).

- 6 Comisia a considerat că declararea NCHZ ca fiind o întreprindere strategică (denumită în continuare „prima măsură”) constituia un avantaj selectiv în favoarea acesteia, era imputabilă statului, implicase utilizarea unor resurse de stat și denaturase concurența pe o piață deschisă comerțului între statele membre. Comisia a conchis de aici că această măsură constituia un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE și că acest ajutor era ilegal și incompatibil cu piața internă [considerentele (110) și (114)-(124) ale deciziei atacate]. După ce a constatat că quantumul ajutorului de stat se ridica la 4 783 424,10 euro, ea a considerat că ajutorul trebuia să fie recuperat de la NCHZ și că ordinul de recuperare trebuia extins la Fortischem, întrucât aceasta avea o legătură de continuitate economică cu NCHZ [considerentele (101) și (174) ale deciziei atacate].
- 7 În schimb, Comisia a apreciat că continuarea exploatării NCHZ în temeiul deciziei din 26 ianuarie 2011 (denumită în continuare „a doua măsură”) nu constituia ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, având în vedere că cel puțin două dintre condițiile cumulative care condiționează existența unui ajutor de stat, și anume imputabilitatea măsurii în cauză statului și existența unui avantaj economic, nu erau îndeplinite [considerentul (113) al deciziei atacate].
- 8 Dispozitivul deciziei atacate are următorul cuprins:

„Articolul 2

Decizia de a permite continuarea activității întreprinderii NCHZ după expirarea [Legii privind societățile strategice], în temeiul deciziei comitetului creditorilor, nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) [TFUE].

[...]

Articolul 6

Prezenta decizie se adresează [Republicii Slovace].”

[omissis]

V. În drept

[omissis]

B. Cu privire la fond

[omissis]

2. Cu privire la imputabilitatea în sarcina statului a continuării exploatării NCHZ pe durata celei de a doua perioade a falimentului (al doilea motiv)

[omissis]

b) Cu privire la încălcarea obligației de motivare în ceea ce privește imputabilitatea celei de a doua măsuri în sarcina statului ca urmare a aprobării de către súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) a deciziei din 26 ianuarie 2011 (primul aspect al celui de al doilea motiv)

Reclamanta arată că, astfel cum a menționat Comisia în considerentul (46) al deciziei atacate, ea a susținut, în calitate sa de petentă, că decizia de a autoriza menținerea exploatării NCHZ era imputabilă statului, în special deoarece această decizie fusese confirmată și făcută obligatorie de súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín).

- 9 Or, deși Comisia admite în considerentele (14), (33), (35), (36) și (102) ale deciziei atacate implicarea súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) în procesul decizional, ea nu ar menționa nimic, în considerentele (103) și (104) ale deciziei atacate, în care ar fi expusă analiza sa cu privire la chestiunea imputabilității în sarcina statului a celei de a doua măsuri, referitor la problema rolului jucat de tribunalul menționat. Reclamanta conchide de aici că, deși deciziile instanțelor naționale sunt în general considerate ca fiind imputabile statului, Comisia nu a furnizat nicio precizare de natură să explice motivul pentru care decizia súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) era lipsită de relevanță sau, în ipoteza în care aceasta ar fi fost relevantă, motivul pentru care ea nu ar fi fost suficientă pentru a demonstra imputabilitatea în sarcina statului a celei de a doua măsuri.
- 10 Comisia apreciază că decizia atacată este suficient motivată. Ea consideră că a prezentat în mod clar și neechivoc raționamentul pe care l-a urmat, permițând astfel reclamantei să îl înțeleagă, iar Tribunalului să își exercite controlul jurisdicțional. Ea susține că a precizat deja că, într-o situație în care toți creditorii, dintre care majoritatea sunt privați, decid în mod expres că este în interesul lor economic să permită menținerea activităților întreprinderii în faliment, decizia lor nu este imputabilă statului pentru simplul motiv că o instanță o confirmă ulterior și o face obligatorie. Potrivit Comisiei, deși poate să nu fie de acord cu temeinicia acestei abordări, reclamanta nu poate pretinde că nu a înțeles logica pe care se întemeiază concluzia Comisiei, deoarece, în pofida conciziei deciziei atacate cu privire la acest aspect, acest raționament ar reieși fără ambiguitate din aceasta, în special din considerentele (102)-(104).
- 11 Cu titlu introductiv, trebuie să se înțeleagă că, prin argumentația sa, reclamanta invocă în esență încălcarea obligației de motivare în privința rolului pe care súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) l-a avut în procesul decizional.
- 12 Trebuie să se arate că, în considerentul (102) al deciziei atacate, Comisia a indicat că „toți membrii comitetului creditorilor și creditorii [privilegiați] au convenit în ianuarie 2011 asupra faptului că întreprinderea NCHZ ar trebui să își continue activitatea” și că „[această decizie] a fost confirmată ulterior de [súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín)] în conformitate cu [L]egea [...] privind falimentul și, prin urmare, a devenit obligatorie pentru [administrator]”.

- 13 În considerentul (103) al deciziei atacate, Comisia a examinat problema eventualei existențe a unui drept de veto al comitetului creditorilor și al creditorilor privilegiați și a conchis, în această privință, că „nicio entitate de stat [a se citi «publică»] nu ar fi putut să își exercite [a se citi «valorifice»] interesele în împiedicarea acumulării de noi datorii [a se citi «pentru a stopa acumularea de datorii】”.
- 14 În considerentul (104) al deciziei atacate, Comisia a indicat că „[s]e [impunea să se constate] că această continuare a activității întreprinderii NCHZ s-a bazat pe o decizie determinată de creditorii privați, întrucât creditorii publici nu au fost în măsură [a se citi «nu au avut posibilitatea»] să își exercite dreptul de veto în cazul [a se citi «împotriva»] continuării activității întreprinderii NCHZ”, și că, „[d]in acest motiv, decizia de a continua activitatea întreprinderii NCHZ după expirarea [legii] nu poate fi considerată [a se citi «nu ar trebui să fie considerată o măsură»] imputabilă statului”.
- 15 Este cert că, având în vedere împrejurările speței și în conformitate cu dispozițiile Legii privind falimentul, *súd v Trenčine* (Tribunalul din Trenčín) făcea parte din comitetul competent chemat să decidă cu privire la continuarea sau nu a exploatării NCHZ și că, în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul, administratorul era ținut de decizia din 17 februarie 2011.
- 16 Or, trebuie să se constate că, în decizia atacată, Comisia nu a indicat cu claritate modul în care a perceput rolul pe care *súd v Trenčine* (Tribunalul din Trenčín) l-a avut în procesul decizional. Astfel, în considerentele (14), (26) și (32), precum și la articolul 2 din decizia menționată, ea nu a menționat decât decizia din 26 ianuarie 2011, fără să citeze intervenția tribunalului menționat (a se vedea punctul 78 de mai sus), în timp ce, în considerentele (33), (35), (36) și (102) ale deciziei atacate, ea a menționat decizia tribunalului respectiv fără să explice rolul exact al acestuia în speță, având în vedere termenii articolului 83 alineatul (4) din Legea privind falimentul, lăsând astfel să se creadă că el nu a intervenit decât pentru a aproba decizia din 26 ianuarie 2011 și pentru a o face obligatorie [a se vedea în special considerentul (33) al deciziei atacate].
- 17 În plus, în cadrul aprecierii sale cu privire la decizia de a continua exploatarea NCHZ pe durata celei de a doua perioade a falimentului, deși, în considerentul (102) al deciziei atacate, Comisia a menționat existența deciziei din 17 februarie 2011, trebuie să se constate că în niciunul dintre considerentele (103)-(112) ale deciziei atacate, în special în considerentele (103) și (104) ale acesteia, nu se face vorbire despre decizia respectivă. Astfel, Comisia nu a menționat decât decizia din 26 ianuarie 2011.
- 18 Pe de altă parte, astfel cum a arătat Comisia în ședință, nu poate fi exclus ca o măsură să poată fi considerată o decizie imputabilă statului în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE ca urmare a unei decizii a unei instanțe naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 octombrie 2016, *DEI și Comisia/Alouminion tis Ellados*, C-590/14 P, EU:C:2016:797, punctele 59, 77 și 81, și Hotărârea din 3 martie 2016, *Simet/Comisia*, T-15/14, EU:T:2016:124, punctele 38, 44 și 45).
- 19 În acest context, este necesar să se considere că Comisia ar fi trebuit să expună, în decizia atacată, motivele care au determinat-o să conchidă că decizia de continuare a exploatării NCHZ nu era imputabilă *súd v Trenčine* (Tribunalul din Trenčín).
- 20 În această privință, referitor la argumentul Comisiei potrivit căruia ea ar fi prezentat în mod clar și neechivoc raționamentul pe care l-a urmat, trebuie constatat că explicațiile sale, menționate la punctul 99 de mai sus, nu reies nicidecum din decizia atacată, ci din înscrisurile depuse de ea în fața Tribunalului și că, contrar susținerilor sale, ea completează astfel motivarea deciziei atacate. Or, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 74 de mai sus, motivarea trebuie să figureze în însuși cuprinsul deciziei atacate și nu poate fi clarificată pentru prima dată și *a posteriori* în fața instanței Uniunii.
- 21 Prin urmare, astfel cum susține reclamanta, Comisia a omis să expună în decizia atacată motivele pentru care decizia *súd v Trenčine* (Tribunalul din Trenčín) nu a avut niciun impact asupra analizei sale cu privire la imputabilitatea măsurii examinate.

- 22 În plus, în ședință, Comisia a fost întrebată de Tribunal pentru ca acesta să poată înțelege, având în vedere dispozițiile din Legea privind falimentul, dacă instanța care intervine în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) din legea menționată, precum, în speță, súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín), trebuia doar să examineze respectarea aspectelor de formă ale deciziei creditorilor sau dacă trebuia, în plus, să verifice temeinicia acestei decizii și putea, eventual, să ia o decizie diferită. Trebuie să se constate însă că Comisia nu a fost în măsură să ofere un răspuns în această privință. Ea s-a limitat să susțină că, în speță, súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) nu avea altă opțiune decât să confirme decizia din 26 ianuarie 2011, fără să susțină totuși că controlul tribunalului menționat era limitat din punct de vedere juridic.
- 23 Rezultă de aici că, având în vedere contextul specific în care súd v Trenčine (Tribunalul din Trenčín) a intervenit în speță, întrucât era membru al comitetului competent, decizia atacată este afectată de o lipsă de motivare în privința imputabilității în sarcina statului a deciziei de continuare a exploatării NCHZ pe durata celei de a doua perioade a falimentului.

[omissis]

3. Cu privire la existența unui avantaj economic acordat ca urmare a deciziei de continuare a exploatării NCHZ pe durata celei de a doua perioade a falimentului (primul aspect al primului motiv)

[omissis]

c) Cu privire la aplicarea eronată a criteriului creditorului privat (primul subargument)

[omissis]

3) Cu privire la comparabilitatea situației creditorilor publici și privați

[omissis]

i) Cu privire la luarea în considerare a statului în calitate de creditor unic

[omissis]

Trebuie să se considere, astfel cum arată Comisia, susținută de Republica Slovacă și de Fortischem, că argumentația reclamantei se întemeiază în această privință pe premisa potrivit căreia Comisia nu ar fi trebuit să ia în considerare fiecare creditor public în mod individual, ci Republica Slovacă în calitate de creditor public unic, care reprezintă toți creditorii publici interesați.

- 24 Or, atât Comisia, cât și intervenientele invocă caracterul eronat al acestei premise, întrucât ar rezulta din criteriul creditorului privat că fiecare creditor public trebuie să se pronunțe în lumina caracteristicilor creanțelor pe care le deține față de debitorul în cauză și că ar trebui să se compare decizia fiecărui creditor public cu cea pe care ar fi adoptat-o un creditor privat aflat în aceeași situație.
- 25 Trebuie să se constate de la bun început că reclamanta nu invocă nicio jurisprudență în susținerea argumentației sale și că ea se limitează să conteste că cea invocată de Comisie poate să susțină teza acesteia. Ea consideră că această chestiune nu a fost soluționată, în timp ce Comisia susține că ea nici nu trebuia să fie soluționată întrucât face parte din însăși esența aplicării criteriului creditorului privat.

- 26 În primul rând, în Hotărârea din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188), invocată de Comisie, instanța Uniunii a considerat că revenea Comisiei sarcina de a stabili, pentru fiecare dintre organismele publice în cauză, dacă remiterea de datorie pe care o acordase era în mod vădit mai importantă decât cea pe care ar fi acordat-o un creditor privat ipotetic care s-ar fi aflat, față de reclamant, într-o situație comparabilă cu cea a organismului public respectiv și care ar fi urmărit recuperarea sumelor care i-ar fi fost datorate. Astfel, potrivit instanței Uniunii, fiecare creditor este obligat să facă o alegere între cuantumul care i se oferă în cadrul acordului propus, pe de o parte, și cuantumul pe care consideră că îl poate recupera în urma lichidării eventuale a întreprinderii, pe de altă parte, alegerea sa fiind influențată de o serie de factori, precum calitatea sa de creditor privilegiat sau chirografar, natura și întinderea eventualelor garanții pe care le deține, aprecierea sa cu privire la șansele de redresare a întreprinderii, precum și beneficiul care i-ar reveni în cazul lichidării (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia, T-152/99, EU:T:2002:188, punctele 168 și 170).
- 27 Prin urmare, reiese din Hotărârea din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188), cu precădere din cuprinsul punctelor 166-172 din aceasta, că instanța Uniunii a preconizat o examinare a situației individuale a creditorilor publici, în special în funcție de calitatea lor de creditori chirografari sau privilegiați, pentru a stabili în esență dacă alegerea efectuată de ei depășea ceea ce era justificat de exigențele comerciale sau dacă alegerea respectivă putea fi explicată prin voința de a acorda un avantaj întreprinderii în cauză. Rezultă de aici că instanța Uniunii a considerat că creditorii publici nu trebuie să fie considerați o entitate unică, ci că trebuie să se ia în considerare calitățile lor specifice.
- 28 Pe de altă parte, trebuie înlăturat argumentul reclamantei potrivit căruia Hotărârea din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188), nu ar fi relevantă, întrucât, în cauza în care s-a pronunțat acea hotărâre, toți creditorii publici ar fi consimțit la remiteri de datorie pentru beneficiarul ajutorului în cauză, în timp ce, în prezenta cauză, interesele societății de asigurări sociale nu ar fi fost în mod vădit luate în considerare pentru aplicarea criteriului creditorului privat. Astfel, interesele acestora din urmă au fost luate în considerare, în calitate de creditor postfaliment [considerentul (110) al deciziei atacate] (a se vedea punctele 161-163 de mai sus).
- 29 În sfârșit, trebuie să se constate că considerentele Hotărârii din 11 iulie 2002, HAMSA/Comisia (T-152/99, EU:T:2002:188, punctele 168 și 170), au fost reluate în Hotărârea din 17 mai 2011, Buczek Automotive/Comisia (T-1/08, EU:T:2011:216, punctul 84).
- 30 În al doilea rând, în ceea ce privește Hotărârea din 11 septembrie 2012, Corsica Ferries France/Comisia (T-565/08, EU:T:2012:415, punctele 85-94), invocată de asemenea de Comisie, trebuie să se considere că, astfel cum susține reclamanta, ea este lipsită de relevanță în speță. Astfel, problema ridicată era dacă Comisia definise în mod univoc activitățile economice ale statului francez pentru care nevoia de protecție a imaginii mărcii ar fi putut eventual exista, iar nu dacă statul ar fi trebuit să fie perceput ca fiind creditor unic.
- 31 În al treilea rând, trebuie amintit că, mai ales în hotărârile citate la punctul 61 de mai sus, Curtea a subliniat necesitatea de a se lua în considerare, cu ocazia aplicării principiului creditorului privat, un creditor privat care se află într-o situație cât mai apropiată posibil de cea a creditorului public și care urmărește să obțină plata sumelor pe care i le datorează un debitor care se confruntă cu dificultăți financiare, ceea ce presupune că statul nu trebuie să fie considerat un creditor unic care regrepează toți creditorii publici interesați.
- 32 În al patrulea rând, astfel cum a arătat Comisia în mod întemeiat, potrivit jurisprudenței aplicabile în materie de ajutoare de stat, în anumite situații este necesară efectuarea unei distincții între rolul statului în calitate de operator economic și rolul său în calitate de autoritate publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 1994, Spania/Comisia, C-278/92-C-280/92, EU:C:1994:325, punctul 22). Rezultă de aici că, în domeniul ajutoarelor de stat, statul nu trebuie să fie considerat în mod necesar ca fiind o entitate unică.

[omissis]

Rezultă din tot ceea ce precedă că perceperea statului ca fiind un creditor unic ar putea conduce la a se admite că anumiți creditori publici ar trebui să ia o decizie contrară intereselor lor și să nu adopte un comportament similar celui al unui creditor privat aflat în aceeași situație, iar aceasta în contradicție cu jurisprudența citată la punctul 61 de mai sus. Prin urmare, argumentația reclamantei referitoare la luarea în considerare a statului în calitate de creditor unic trebuie să fie respinsă.

[omissis]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează articolul 2 din Decizia (UE) 2015/1826 a Comisiei din 15 octombrie 2014 privind ajutorul de stat SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) pus în aplicare de Slovacia în favoarea întreprinderii NCHZ.**
- 2) **Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de AlzChem AG.**
- 3) **Republica Slovacă și Fortischem a.s. suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 decembrie 2018.

Semnături